
Είμαι πολύ φτωχή μετά το διαζύγιο

Αναπητές φίλες του Αγώνα της Γυναίκας
Σας διαβάζω χρόνια και χαίρομαι που πάντα σας βρίσκω σοβαρές και συγκροτημένες.

Αν σας γράφω σήμερα είναι επειδή βλέπω από το περιοδικό πόσο σας ενδιαφέρει η δουλειά και η ανεργεία των γυναικών.

Η προσωπική μου ιστορία δεν είναι πρωτότυπη και σπάνια. Χώρισα μετά 15 χρόνια γάμου κι' έμεινα μόνη στα 43 με δύο παιδιά 12 και 14 χρονών. Ο πατέρας τους δε δίνει τίποτα στο σπίτι, σπάνια λίγα χρήματα και πότε-πότε κάποιο δώρο, συχνά μάλιστα ακριβό. Είμαι λοιπόν πολύ φτωχή μετά το διαζύγιο.

Επάγγελμα δεν έχω, μια δουλειά που είχα σε μια εταιρεία, την άφησα μετά το πρώτο μας παιδί. Μας συντηρούσε βέβαια ο άντρας μου τόσα χρόνια. Κι' εγώ όμως δεν δούλευα για κείνον και τα παιδιά;

Ποιός τους φρόντιζε όλους; Υπάρχει μια απόφαση διατροφής που ποτέ δεν την είδα να εφαρμόζεται. Μήπως επειδή έχει μια νεαρή σύζυγό κι' ένα μωρό; Είναι όμως αρκετή δικαιολογία αυτό; Αναγκάζομαι να κάνω ό,τι δουλειά βρώ, κι' όταν τη βρώ. Φυλάω παιδιά, πήγαινα ένα διάστημα σ' ένα ιατρείο, δε διστάζω να κάνω ακόμη και δουλειά παραδουλεύτρας. Κάτι δίνει ο πατέρας μου, κάτι μια θεία μου και κουτοζούμε. Όμως, όλ' αυτά δεν είναι σταθερά και δεν εξασφαλίζουνε τα παιδιά κι' εμένα.

Παρ' όλη όμως την αγανάκτησή μου και την μοναξιά που αισθάνομαι έχω πολύ κουράγιο, δεν είμαι, πιστέψτε με, πιο δυστυχημένη από πριν. Δεν έχω το συναίσθημα που είχα ότι χάνω όλο και πιο πολύ την αξιοπρέπειά μου, όπως τον τελευταίο καιρό που με χτυπούσε κιόλας.

Προσπαθώ να 'μαι ανοιχτή στον κόσμο, να μην κλείνομαι στον εαυτό μου και να αισθάνομαι θύμα, να 'χω φίλες, να παρακολουθώ και ν' αγαπώ τα παιδιά μου χωρίς να τα καταπιέζω. Ό,τι μπορώ κάνω, δεν είναι όμως η ζωή μου εύκολη...

Π.Ν.
Αθήνα

Απάντηση:

Σωστός ο λόγος σου και δίκαιη η αγανάκτησή σου. Σα γυναίκες αισθανόμαστε υπερηφάνεια για το κουράγιο σου.

Κι' ακόμη κάτι: Πάντα μπορούμε να διεκδικήσουμε πιο σωστά ό,τι δίκαια μας οφείλεται. Έλα όμως να μας δεις στο Σύνδεσμο. Θα 'ναι χαρά μας να γνωριστούμε και να σε βοηθήσουμε όσο μπορούμε.